

ORIGINAL

Markedsudvalg

alm. del.

• • bl. 2 0 9

UDENRIGSMINISTERIET

ASIATISK PLADS 2
1448 KØBENHAVN K
TELEFON: 45 33 92 00 00
GIROKONTO 3 00 18 06
TELEX: 31292 ETR DK
TELEFAX: 45 31 54 05 33
TELEGRAMADRESSE: ETRANGERES

Medlemmerne af Folketingets
markedsudvalg og deres stedfortrædere

1 bilag Kontor N.1

J.nr. 400.C.2-0

Dato 9. december 1992

./.
Til underretning for Folketingets markedsudvalg frem-
sendes vedlagt den danske version af rapporten fra De
Faste Repræsentanternes Komité vedrørende nærhedsprin-
cippet.

Ejz. Munk-Jensen

RESTREINT

RAPPORT

fra De Faste Repræsentanternes Komité

til udenrigsministerkonklaven

den 8. december 1992

Vedr.: Artikel 3 B og subsidiaritet

- Gennemførelsen af BIRMINGHAM-ERKLÆRINGEN

1. Coreper har efter det mandat, komitéen modtog fra samlingen den 9. november 1992 i Rådet (almindelige anliggender) udarbejdet en samlet rapport om både retningslinjer og procedure. Resultaterne følger hoslagt i form af et udkast til rapport fra udenrigsministrene til Det Europæiske Råd i Edinburgh.

2. Den italienske og den spanske delegation havde fortsat generelle forbehold:
 - a) den spanske delegation understregede, at rapporten kun bør omhandle stk. 2 i artikel 3 B og ikke de to emner (tildeling af beføjelser og proportionalitet), der omhandles i stk. 1 og 3 i denne artikel; dette betyder navnlig, at første og tredje del af kapitlet om retningslinjerne skulle udgå; delegationen erklærede, at Det Europæiske Råd i Lissabon og Birmingham kun har talt om subsidiaritetsprincippet og ikke om proportionalitet eller tildeling af beføjelser, som retspraksis ved Domstolen allerede har taget stilling til.

Den spanske delegation forbeholdt sig også sin stilling med hensyn til den foreløbige anvendelse af proceduren i kapitel IV (se det sidste afsnit i udkastet til rapport).

- b) Den italienske delegation gav udtryk for bekymring for, at subsidiaritetsprincippet på baggrund af den nuværende udformning af rapporten kunne blive brugt som et redskab til begrænsning af Fællesskabets handling; denne delegation stillede sig kritisk over for den generelle linje, der kommer til udtryk i rapporten, som den fandt for restriktiv med hensyn til den fremtidige udvikling i Fællesskabets aktivitet (f.eks. afsnit II, nr. 2, i), og nr. 4, tredje led; afsnit III, stk. 1, første punktum; stk. 2, v); og stk. 3, v), andet punktum); den italienske delegation var også af den opfattelse, at fodnote 1 på side 6 ikke angår indholdet af rapporten.

Den italienske delegation forbeholdt sig endelig sin stilling med hensyn til den foreløbige anvendelse af proceduren i kapitel IV (se sidste afsnit af udkastet til rapport), idet den mente, at artikel 3 B, stk. 2, udgør et element i den generelle balance i Traktaten om Den europæiske Union og ikke som sådan kan få nogen anvendelse før denne traktats ikrafttræden eller uden en ramme i form af en interinstitutionel aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

3. Andre delegationer var rede til at acceptere rapporten; blandt disse mente nogle, at rapporten ikke kan svækkes, uden at der sættes spørgsmålstegn ved dens politiske hensigt på baggrund af Lissabon- og Birmingham-konklusionerne, medens andre, som havde delt nogle af den spanske og den italienske delegations bekymringer angående de tidligere versioner, fandt, at den endelige version var et acceptabelt kompromis.
4. Coreper har også betragtet subsidiaritetsaspekterne af gennemførelsen af fællesskabspolitikkerne navnlig på baggrund af forslag fra den tyske delegation: komitéen var enig i, at disse aspekter burde overvejes yderligere efter Det Europæiske Råd.

5. Resultatet af Rådets drøftelser, som angivet i kapitel II-IV i bilaget, vil give et grundlag for drøftelserne med Europa-Parlamentet med henblik på at udarbejde en interinstitutionel aftale. På det møde mellem institutionerne, der fandt sted den 26. november 1992, forelagde Europa-Parlamentet (se 10691/92) et udkast til en interinstitutionel aftale. Det Europæiske Råd kunne hilse idéerne i dette udkast velkommen.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER
RÅDET

Bruxelles, den 2. december 1992

10155/2/92

REV 2

RESTREINT

REVIDERET UDKAST TIL RAPPORT

fra Udenrigsministrene

til Det Europæiske Råd

Vedr.: Artikel 3 B og subsidiaritetsprincippet
- Gennemførelse af BIRMINGHAM-ERKLÆRINGEN

I. INDLEDNING

På mødet den 16. oktober 1992 havde Det Europæiske Råd en indgående drøftelse om, hvordan Fællesskabet kan bringes tættere på borgerne: det vedtog Birmingham-erklæringen, hvor der navnlig opfordres til, at der træffes afgørelser på dette område i Edinburgh.

Rådet (almindelige anliggender) har drøftet anvendelsen af EF-traktatens artikel 3 B og subsidiaritetsprincippet på grundlag af Birmingham-erklæringen og den meddelelse, som Kommissionen har forelagt i overensstemmelse med det tilsagn, der blev givet i Birmingham (dok. 9649/92), samt på grundlag af memoranda fra den tyske delegation (dok. 8918/92), Benelux-landene (dok. 9213/92), den græske delegation (9245/92) og den spanske delegation (dok. SN 4600/92).

Det noterede også, at Sutherland-rapporten om "det indre marked efter 1992 - en udfordring" indeholder vigtige kommentarer til anvendelsen af disse principper i det indre marked.

Rådet koncentrerede sine drøftelser om de to centrale aspekter, der er fremhævet i Birmingham-erklæringen:

- retningslinjer for den praktiske gennemførelse af artikel 3 B;
- den deraf følgende tilpasning af Rådets procedurer og praksis.

Resultaterne af Rådets forhandlinger som anført i det følgende vil danne grundlag for samråd med Europa-Parlamentet med henblik på at indgå en interinstitutionel aftale, selv om en række punkter eventuelt kun vil være af interesse for Rådet.

II. GRUNDLÆGGENDE PRINCIPPER

Artikel 3 B bør gennemføres på grundlag af nedenstående aspekter.

1. EF-Traktatens artikel 3 B ¹⁾ omfatter tre centrale aspekter:

- en systematisk begrænsning af Fællesskabets handling (stk. 1);

1) Artikel 3 B som indsat i EF-Traktaten ved Traktaten om Den Europæiske Union har følgende ordlyd:

"Fællesskabet handler inden for rammerne af de beføjelser og mål, der er til-
lagt det ved denne Traktat.

På de områder, som ikke hører ind under dets enekompetence, handler Fælles-
skabet, i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, kun hvis og i det
omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyl-
des af medlemsstaterne og derfor, på grund af den påtænkte handlingens omfang
eller virkninger, bedre kan gennemføres på fællesskabsplan.

Fællesskabet handler kun i det omfang, det er nødvendigt for at nå denne
Traktats mål."

- en regel for, om Fællesskabet skal handle (stk. 2). Denne gælder for områder, som ikke hører ind under Fællesskabets enekompetence;
- en regel for omfanget og arten af Fællesskabets handling (stk. 3). Denne gælder, uanset om et område hører ind under Fællesskabets enekompetence eller ej.

2. De tre stykker dækker tre særskilte retlige begreber, som der er historiske fortilfælde for i gældende EF-traktater eller i retspraksis ved Domstolen:

- i) Princippet om, at Fællesskabet kun kan handle på de områder, hvor det er tillagt beføjelser - hvilket indebærer, at de nationale beføjelser er hovedreglen, medens Fællesskabets beføjelser er undtagelsen - har altid været et grundlæggende princip i Fællesskabets retssystem. (Princippet om tildeling af beføjelser).
- ii) Princippet om, at Fællesskabet kun handler på de områder, hvor et mål bedre kan opfyldes af Fællesskabet end af den enkelte medlemsstat, eksisterer i en endnu uudviklet form eller implicit i nogle af bestemmelserne i EKSF-Traktaten og EØF-Traktaten; i Den Fælles Akt tydeliggøres dette princip på miljøområdet. (Subsidiaritetsprincippet i streng retlig betydning).
- iii) Princippet om, at de midler, Fællesskabet anvender, skal stå i et rimeligt forhold til målet, er knæsat i en velunderbygget retspraksis ved Domstolen, hvis rækkevidde imidlertid er blevet begrænset, og som er udviklet uden støtte i en bestemt artikel i Traktaten. (Proportionalitets- eller intensitetsprincippet).

3. Traktaten om Den Europæiske Union definerer eksplicit disse principper og giver dem en ny juridisk betydning

- ved at nævne dem i artikel 3 B som generelle principper for EF-retten;
- ved at opstille subsidiaritetsprincippet som et grundlæggende princip for Den Europæiske Union; ²⁾
- ved at lade subsidiaritetsidéen ligge til grund for affattelsen af mange nye traktatartikler. ³⁾

4. Ved gennemførelsen af artikel 3 B skal følgende grundlæggende principper være opfyldt

- Alle EF-institutionerne er forpligtet til at få subsidiaritetsprincippet og artikel 3 B til at virke i praksis, uden at dette dog må berøre den indbyrdes ligevægt mellem dem.

Der skal søges opnået en aftale herom mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen inden for rammerne af den interinstitutionelle dialog, der foregår mellem disse institutioner.

2) Jf. artikel A og B i Traktaten om Den Europæiske Union.

3) Artikel 118 A, 126, 127, 128, 129, 129 A, 129 B, 130 og 130 G i EF-Traktaten og artikel 2 i aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken.
Artikel K.3, stk. 2, litra b), inkorporerer direkte subsidiaritetsprincippet.

- Subsidiaritetsprincippet vedrører ikke og kan ikke drage de beføjelser i tvivl, der er tillagt Det Europæiske Fællesskab i Traktaten som fortolket af Domstolen. Princippet er en rettesnor for, hvorledes disse beføjelser skal udøves på fællesskabsniveau, herunder anvendelsen af artikel 235. Ved anvendelsen af princippet skal de generelle bestemmelser i Maastricht-Traktaten overholdes, herunder kravet om "at opretholde gældende fællesskabsregler fuldt ud", og det berører ikke fællesskabsrettens forrang og heller ikke princippet i artikel F, stk. 3, i Traktaten om Den Europæiske Union, hvorefter Unionen tilvejebringer de nødvendige midler for at nå sine mål og gennemføre sin politik.
- Subsidiaritet er et dynamisk begreb og bør anvendes på baggrund af Traktatens mål. Det giver mulighed for at udvide Fællesskabets handling, når omstændighederne tilsiger det og modsat at begrænse eller afbryde den, når den ikke længere er berettiget.
- Hvis en afprøvning af subsidiaritetsprincippet udelukker, at Fællesskabet handler, er medlemsstaterne stadig forpligtet til i deres handling at overholde de generelle bestemmelser i Traktatens artikel 5 ved at træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af Traktaten, og ved at afholde sig fra at træffe foranstaltninger, der kunne bringe virkeliggørelsen af Traktatens målsætning i fare.
- Subsidiaritetsprincippet kan ikke anses for at have direkte virkning; Domstolen fører imidlertid tilsyn med, hvordan princippet fortolkes, og hvordan det efterprøves, om princippet overholdes af Fællesskabets institutioner for så vidt angår spørgsmål, der henhører under Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.
- Artikel 3 B, stk. 2 og 3, gælder kun i det omfang, Traktaten giver den pågældende institution mulighed for at handle eller ej og/eller et valg med hensyn til handlingens art og omfang. Jo mere specifik en

traktatbestemmelse er, jo mindre mulighed er der for at anvende subsidiaritetsprincippet. Med Traktaten pålægges der Fællesskabets institutioner en række specifikke forpligtelser, f.eks. vedrørende gennemførelsen og håndhævelsen af fællesskabsretten, konkurrencepolitikken og beskyttelsen af Fællesskabets midler. Disse forpligtelser berøres ikke af artikel 3 B: subsidiaritetsprincippet mindsker navnlig ikke kravet om, at fællesskabsforanstaltninger skal indeholde passende bestemmelser, således at Kommissionen og medlemsstaterne kan sikre, at fællesskabsretten gennemføres korrekt, og de kan opfylde deres forpligtelser vedrørende Fællesskabets udgifter.

- Når Fællesskabet handler på et område, der henhører under fælles beføjelser, træffes der afgørelse om de foranstaltninger, der skal bringes i anvendelse, i hvert enkelt tilfælde på baggrund af Traktatens relevante bestemmelser. 4)

4) EF-Traktatens nye artikel 126-129 om uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom, kultur og folkesundhed vil eksplicit udelukke en harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser. Det følger heraf, at anvendelsen af artikel 235 med henblik på harmoniseringsforanstaltninger til fremme af de specifikke mål i artikel 126-129 vil blive udelukket. Dette betyder ikke, at fremme af andre EF-mål i henhold til andre af Traktatens artikler end artikel 126-129 ikke har virkning på disse områder. Når der i artikel 126, 128 og 129 henvises til "tilskyndelsesforanstaltninger" mener Rådet, at der hermed menes EF-foranstaltninger, der skal fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne, eller støtte eller supplere deres aktioner på de pågældende områder, herunder eventuelt gennem finansiel støtte til fællesskabsprogrammer og nationale eller fælles foranstaltninger bestemt til virkeliggørelse af målene i disse artikler.

III. RETNINGSLINJER

Inden for rammerne af ovenstående grundlæggende principper bør følgende retningslinjer benyttes - vedrørende hvert stykke i artikel 3 B - når det undersøges, om et forslag til fællesskabsforanstaltning er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 3 B.

Stk. 1 (grænserne for Fællesskabets handling)

Det er en forudsætning for enhver fællesskabshandling, at kriterierne i dette stykke efterleves.

For at anvende dette stykke korrekt skal institutionerne være sikre på, at den påtænkte handling ligger inden for rammerne af de beføjelser, Traktaten giver, og tager sigte på at opfylde et eller flere af dens mål. Ved behandlingen af en foreslået foranstaltning skal det fastslås, hvad der er målet hermed, og hvorvidt dette kan begrundes i henseende til et af Traktatens mål, samt om der foreligger det nødvendige retsgrundlag for vedtagelsen heraf.

Stk. 2 (skal Fællesskabet handle?)

- 1) Dette stykke finder ikke anvendelse på områder, der hører ind under Fællesskabets enekompetence.

For at en fællesskabshandling er berettiget, skal det godtgøres over for Rådet, at begge subsidiaritetskriteriets aspekter opfyldes, nemlig at målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan nås af medlemsstaterne, og at de derfor bedre kan nås ved en handling fra Fællesskabets side.

ii) Følgende retningslinjer bør ligge til grund for undersøgelsen af, om ovennævnte betingelse er opfyldt:

- det pågældende spørgsmål har tværnationale aspekter, som ikke kan reguleres tilfredsstillende ved handling fra medlemsstaternes side, og/eller
- handling udelukkende fra medlemsstaternes side eller manglende handling fra Fællesskabets side ville være i modstrid med Traktatens krav (som f.eks. nødvendigheden af at modvirke konkurrenceforvriddning, forhindre skjulte handelsrestriktioner eller styrke den økonomiske og sociale samhørighed) eller ville på anden vis skade medlemsstaternes interesser i betydelig grad, og/eller
- det skal godtgøres over for Rådet, at handling på fællesskabsplan vil betyde klare fordele på grund af handlingens omfang eller virkninger i forhold til en handling på medlemsstatsplan.

iii) Fællesskabet bør kun træffe foranstaltninger, der omfatter harmonisering af nationale love, normer eller standarder, hvis det er nødvendigt for at opfylde Traktatens mål.

iv) Målsætningen om, at medlemsstaterne skal fremstå samlet over for tredjelande, er ikke i sig selv en tilstrækkelig begrundelse for fælleskabshandling på et givet område.

v) Begrundelsen for at konkludere, at et fællesskabsmål ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men bedre kan nås af Fællesskabet, skal underbygges med kvalitative og om muligt kvantitative oplysninger (herunder om omfanget eller virkningerne af den påtænkte handling, navnlig i henseende til fælleskabshandlingens effektivitet, omkostningseffektivitet og sammenhæng).

Stk. 3 (Karakteren og omfanget af Fællesskabets handling)

- i) Dette stykke finder anvendelse på alle Fællesskabets handlinger, uanset om de hører ind under dets enekompetence eller ej.
- ii) Alle byrder, såvel finansielle som administrative, som pålægges Fællesskabet, nationale regeringer, lokale myndigheder, virksomheder eller borgere, bør være så små som muligt og stå i et rimeligt forhold til målet.
- iii) Der skal i forbindelse med fællesskabsforanstaltninger være størst muligt råderum for nationale beslutninger, idet det samtidig skal sikres, at målet med foranstaltningen og Traktatens krav opfyldes. Fællesskabsretten skal overholdes, men der skal samtidig tages hensyn til etablerede nationale ordninger og de nationale retssystemers opbygning og virkemåde. Når det er hensigtsmæssigt, bør fællesskabsforanstaltningerne under hensyntagen til behovet for korrekt håndhævelse give medlemsstaterne valget mellem forskellige måder, hvorpå målene med foranstaltningerne kan nås.
- iv) Hvis det er nødvendigt at fastsætte normer på fællesskabsplan, bør der fastsættes minimumsnormer, og det bør stå medlemsstaterne frit for at vedtage strengere nationale normer, ikke blot på områder, hvor Traktaten kræver dette (artikel 118 A og 130 T), men også på andre områder, hvor det ikke er i modstrid med målene for den påtænkte foranstaltning eller med Traktaten.

- v) Handlingen skal være så "let", som det er muligt, når foranstaltningens mål samtidig skal opfyldes tilfredsstillende, og den skal kunne håndhæves effektivt. Fællesskabslovgivningen skal kun vedrøre det væsentlige. Alt andet lige skal direktiver foretrækkes frem for forordninger og rammedirektiver frem for detaljerede foranstaltninger. Ikke-bindende foranstaltninger som henstillinger bør foretrækkes, hvor det er hensigtsmæssigt. Det bør også overveje at anvende frivillige adfærdskodekser.
- vi) Hvor det er hensigtsmæssigt i henhold til Traktaten og forudsat, at det er tilstrækkeligt til at opfylde dens mål, bør først og fremmest vælges sådanne handlinger fra Fællesskabets side, der tilskynder til samarbejde mellem medlemsstaterne, samordner national handling eller kompletterer, supplerer eller støtter sådan handling.
- vii) Når vanskeligheder er lokale og kun berører nogle medlemsstater, skal Fællesskabets handling ikke udvides til også at omfatte andre medlemsstater, medmindre dette er nødvendigt for at opfylde et mål i Traktaten.

IV. PROCEDURER OG METODER

Alle institutionerne har ifølge Traktaten om Den Europæiske Union pligt til ved gennemgangen af en fællesskabsforanstaltning at overveje, om bestemmelserne i artikel 3 B er opfyldt.

Med henblik herpå anvendes nedenstående procedurer og praksis inden for rammerne af de grundlæggende principper, der er anført i afsnit II, og uden at dette foregriber en kommende interinstitutionel aftale.

a) Kommissionen

Kommissionen spiller en afgørende rolle i en effektiv gennemførelse af artikel 3 B i betragtning af dens traktatfæstede initiativret, som der ikke sættes spørgsmålstegn ved ved gennemførelsen af denne artikel.

Kommissionen har meddelt, at den i større udstrækning vil gøre brug af konsultation, før den foreslår lovgivning, herunder eventuelt konsultation af samtlige medlemsstater og en mere systematisk anvendelse af høringsdokumenter (grønbøger). Konsultation kunne omfatte et forslags subsidiaritetsaspekter. Kommissionen har også gjort det klart, at den fra nu af efter den procedure, som den allerede har indført i overensstemmelse med det tilsagn, der blev givet på Det Europæiske Råds møde i Lissabon, i en betragtning vil begrunde sit initiativs relevans i forhold til subsidiaritetsprincippet. Når det er nødvendigt, vil der i den begrundelse, der ledsager et forslag, blive redegjort nærmere for Kommissionens overvejelser på baggrund af artikel 3 B.

Det er vigtigt, at Kommissionen fører et overordnet tilsyn med, at bestemmelserne i artikel 3 B overholdes i alle dens aktiviteter, og Kommissionen har truffet foranstaltninger i denne henseende. Kommissionen vil hvert år gennem Rådet (almindelige anliggender) forelægge Det Europæiske Råd og Europa-Parlamentet en rapport om Traktatens anvendelse på dette område. Denne rapport vil være værdifuld for drøftelsen af den årsrapport, som Det Europæiske Råd skal forelægge Europa-Parlamentet om Unionens fremskridt (se artikel D i Traktaten om Den Europæiske Union).

b) Rådet

Rådet vil anvende følgende procedure fra Traktatens ikrafttræden:

Det bør regelmæssigt undersøges, om en foranstaltning opfylder bestemmelserne i artikel 3 B; dette bør være en integrerende del af den samlede behandling af ethvert kommissionsforslag og bør baseres på forslaget indhold ⁵⁾. Denne undersøgelse omfatter Rådets egen vurdering af, om kommissionsforslaget helt eller delvis opfylder bestemmelserne i artikel 3 B (med udgangspunkt i Kommissionens betragtninger og begrundelse), og om Rådets eventuelle ændringer i forslaget er i overensstemmelse

5) Under undersøgelsen kan en hvilken som helst medlemsstat forlange, at behandlingen af et forslag, som involverer artikel 3 B, sættes på Rådets foreløbige dagsorden i henhold til artikel 2 i Rådets forretningsorden. Hvis en sådan undersøgelse, der skal omfatte alle de relevante substansspørgsmål, som Kommissionens forslag vedrører, viser, at det nødvendige flertal for retsaktens vedtagelse ikke er til stede, kan resultatet bl.a. blive at Kommissionen ændrer sit forslag, at Rådet fortsætter behandlingen for at bringe forslaget i overensstemmelse med artikel 3 B, eller at drøftelsen af forslaget foreløbig indstilles. Dette anfægter ikke medlemsstaternes eller Kommissionens retigheder i henhold til artikel 2, i Rådets forretningsorden og heller ikke Rådets forpligtelse til at tage hensyn til Europa-Parlamentets udtalelse.

med disse bestemmelser. I forbindelse med en sådan undersøgelse gælder de relevante rådsregler, herunder stemmereglerne. Det er vigtigt at sikre, at Rådets beslutningsproces ikke hæmmes, og at der ikke indføres et system med foreløbig eller parallel beslutningstagning.

Undersøgelsen og debatten (artikel 3 B) finder sted i det Råd, der er ansvarlig for den pågældende sag. Rådet (almindelige anliggender), får ansvaret for generelle spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af artikel 3 B. Rådet (almindelige anliggender) vil i denne sammenhæng føje eventuelle relevante betragtninger angående Rådets anvendelse af denne artikel til Kommissionens årsrapport (se punkt 2 a) ovenfor).

Der tages forskellige praktiske skridt til at sikre, at undersøgelsen i forbindelse med artikel 3 B bliver effektiv, bl.a. følgende:

- * i rapporter fra arbejdsgrupperne og Coreper om et givet forslag vil der i givet fald blive redegjort for, hvordan artikel 3 B er blevet anvendt,
- * i alle tilfælde, hvor procedurerne i artikel 189 B og 189 C finder anvendelse, vil Europa-Parlamentet i den begrundelse, som Rådet skal udarbejde i henhold til Traktatens bestemmelser, blive fuldt underrettet om Rådets holdning til overholdelsen af artikel 3 B. Rådet vil ligeledes underrette Parlamentet, hvis det helt eller delvis afviser et kommissionsforslag med den begrundelse, at det ikke er i overensstemmelse med princippet i artikel 3 B.

Indtil Traktaten om Den Europæiske Union træder i kraft, anvendes ovennævnte procedure fra nu af foreløbigt i praksis.